

ikke f. Eks. det, at f. Eks. de 3 mest udbredte og læste Blade her i Kjøbenhavn ere forblive fra Soldaterhjemmet. (En Stemme: „Hvad er det for tre?“) Jeg skal gerne nævne dem, men jeg vil sige det er ikke mine Blade; de ere „Politiken“, „Social-Demokraten“ og „Aftenbladet“. (Latter). Det er Blade, som vi alle sammen kende, men det er ikke mine politiske Venner, langt fra. Jeg mener kun, at naar vi skulle give en Bevilling til Soldaterhjemmet eller enhver anden Institution, skal man i alt Fald saa vidt muligt være upartist. Den skal være saaledes, at man fra ingen Side føler sig forfordelt. Jeg vil tillade mig at spørge den ærede Bestyrelse for Soldaterhjemmet, om det ikke er Tilfældet? Kan det oplyses, at der er Upartisthed paa dette Omraade, kan man maaste ændre sine Anstuelser; det er i alt Fald for mig Hovedsagen for at være med til dette Hjem. Naar der nu paa ny skal oprettes et saadant nyt foruden det, vi have paa Kristianshavn, — der er ingen, der tænker paa at røre Bevillingen dertil paa Finansloven, vilde jeg ønske at saa at vide, om man vil gaa upartist frem der. Jeg blander mig ikke ind i at dømme Befolkningen her i Kjøbenhavn, men naar det er fattigt, at de 3 Dagblade, som jeg har nævnt, ere de mest udbredte og mest læste, og dem som Publikum i det hele taget i de forskellige Samfundslag have sluttet sig til, siger jeg, at der vises en Partisthed fra Styrelsens Side, naar man udelukker dem. Det er en Ordning, som jeg med den ærede Ordførers Tilladelse vil kalde alt andet end god og betryggende, og derfor venter jeg nu at høre den ærede Ministers Udtalelser om dette Punkt. Det forekommer mig, at vi ikke sidde her, for at dømme mellem de forskellige Bladretninger. Jeg vil nødig, saa vidt jeg kan gøre noget dertil, have min Søn, hvis jeg kan undgaa det, opfødt med militære Bladartikler; thi jeg anser det for en grimme daarlig Opdragelse; dog Smag og Behag ere forskellige, de Herrer mene det modlatte; jeg skal dog ikke komme og forlange, at der i et saadant Hjem sin maa være antimilitaristiske Blade; det vilde være aldeles urimeligt, naar Staten skulde støtte det. Jeg skal slutte med at omtale en eneste Bemærkning af den ærede Ordfører, en Bemærkning, som jeg ønsker at slaa fast, og det er den, hvormed han indledede sine Udtalelser angaaende det Affnit, der er under Forhandling. Det var en Udtalelse, der i høj Grad glædede mig, og som jeg ønsker at slaa fast og give min fuldstændige Tilslutning. Den ærede Ordfører begyndte sine Udtalelser angaaende dette Affnit med at udvilde for det høje Ting, at det Budget, som vi her

have for, var ikke saa fredeligt, som de andre Budgetter, idet vi der se Provisoriet i sin grimme og stærkeste Skikkelse, nemlig Militærvæsenet her i Landet. Derfor sagde den ærede Ordfører, at man fra den anden Side maatte vide, at vi kun bevilge det, som er strengt nødvendigt i Henhold til Loven. Saa det er jeg fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at paa dette Omraade kunde de hverken vente eller forlange, at vi fra vor Side skulle være villige til at bevilge andet og mere end det strengt nødvendige, og det er navnlig dette „strengt nødvendige“, jeg ønsker at slaa fast. Det kan godt forsvares, at man bevilger det, der er nødvendigt i Henhold til Loven; men i den forstærkede Betegnelse, som den ærede Ordfører fandt Anledning til at benytte ved Indledningen af sine Udtalelser angaaende dette Affnit, var det mig en særlig Glæde, at høre ham stærkt betone, at her gaa vi ikke videre end til, hvad der var strengt nødvendigt i Henhold til Loven. Jeg er fuldstændig enig dertil, og det glæder mig, at vi kunne være enige om dette store Kardinalpunkt. Det er et Omraade, som saa ofte er kommet frem her i Salen, og hvorpaa vi først og fremmest ere saglig uenige med de ærede Højremænd. Vi ere ikke alene uenige med dem om, hvorledes Grundloven skal forstaaes, og navnlig, hvorledes § 25 o, f. v. skal forstaaes, men vi ere ogsaa uenige med dem paa saglige Omraader. Hvad der nu og i Fremtiden vil komme til at sætte Skel i dette Land, ere Bevillingerne til Militærvæsenet, og der holde vi os til det strengt nødvendige efter de Lovlig bestaaende Organisationslove desangaaende, og naar vi ikke komme videre, er jeg ogsaa overbevist om, at vi i alt Fald ikke se, at de Herrer blive ved fremdeles at være saa glade ved os, som det lader til, at de ere, for jeg er overbevist om, at det er en Realitetsforstel, som nok skal staa sin Prøve i Fremtiden, og hvoraf vor hele økonomiske Misere følger, det er det, der er Ulykken for os, dette Militærvæsen, der sluger alt muligt, der bevirker, at vi om nogle Aar hverken kunne saa det ene eller det andet, undtagen stadig at gaa til Laan. Vi have Folk, der ere ved at blive indignerede, dersom man ikke straks vil bevilge Laan til denne Regering, der har øst ud af Kassen, saa at den næsten er tom, saa at vi paa indirekte Maade skulde anerkende det militære Provisorievæsen ved at fylde Kassen til andre Formaal, som ikke ere strengt militære, men høre ind under det civile Omraade. Det vilde, forekommer det mig, være en indirekte Anerkendelse af dette Færnings- og Militærvæsen. Derfor, siger jeg, det vil